

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

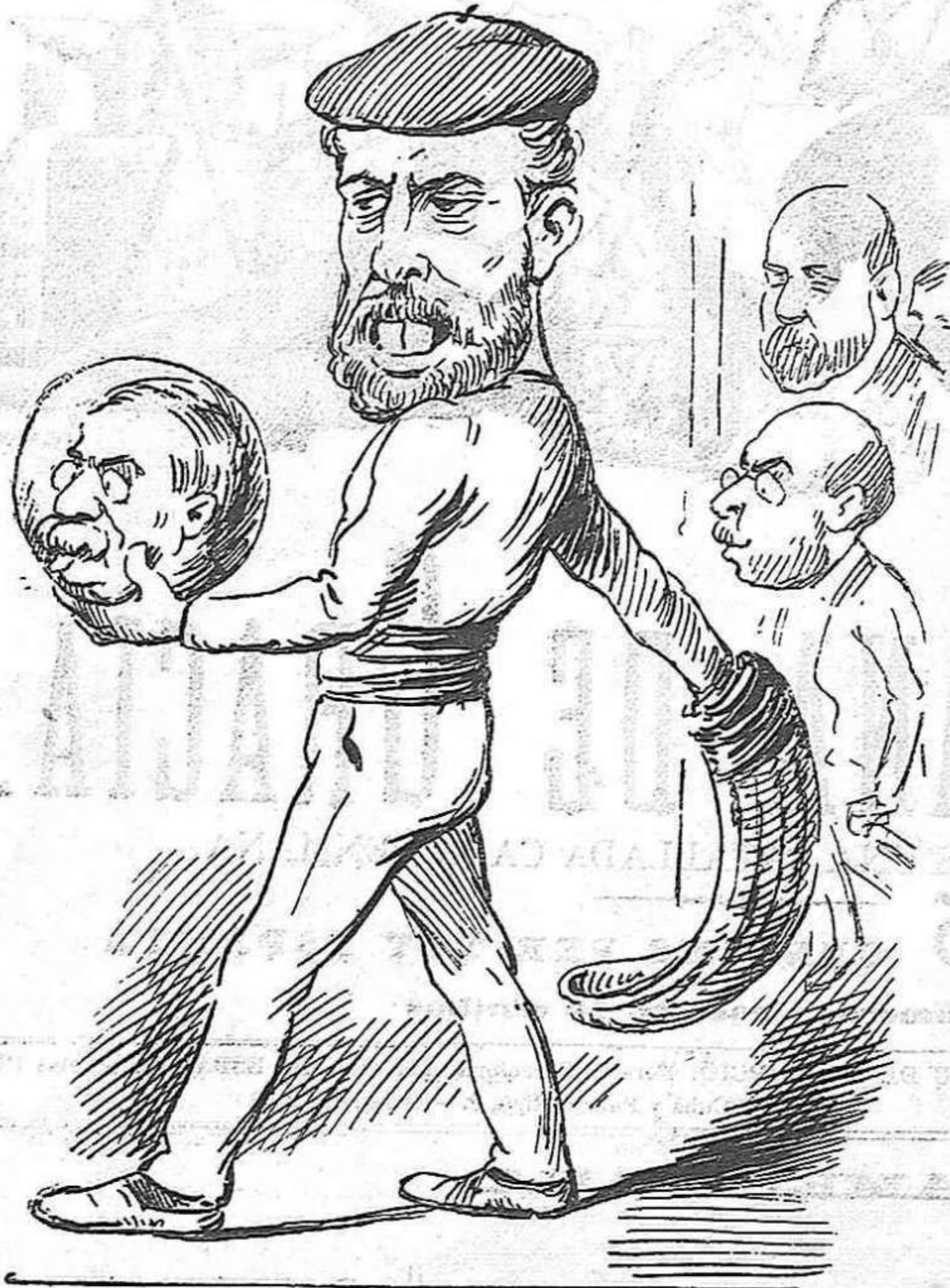
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

BARBERIA NORT-AMERICANA

De primer l'ensabonada;
després vindrà l'afeytada.

L' HOME DEL FRONTÓN

Gran partida jugada per un sol pelotari.

L' ÀNIMA DE LA RESTAURACIÓ

DASSAN els anys, però no passa en Romero Robledo. Xulo va naixer y xulo morirà. És una delícia per a l'partit conservador de la monarquia restaurada contar, en fiansa y crèdit de la seva serietat, ab aquest tipu de pandero y castanyolas, que no pot bellngarse sense que ressoni al compàs de tots els seus moviments la gatzara de una juerga.

Ja pot desarse l'home de la daga florentina; mentres en Romero Robledo gambi y cascabelleji, s' haurà de resignar a no tréurela de la vaina.

En Paco de Antequera serà sempre un *barbían* irresistible... y al serho representa, y no hi donguin voltas, la verdadera lògica de la restauració borbònica.

Se n'ha de convèncer en Silvela, se n'han de persuadir els conservadors de totes las categorías: quan en Cánovas va posarse de costat a n' en Romero, quan va perdonarli fins alló de haverse fet esquerra; tornantlo a admetre a la casa, a la taula, a la festa y a la disbauixa, senyal que comprenia que sense en Romero Robledo, la situació monàrquica es completament insostenible.

Avuy, mort en Cánovas, en Romero Robledo es l' herèu legítim de ca'n Garlanda.

La reunió del Joch de pilota, parodia xocarrea del epissodi mes culminant que figura en lo prólech de la gran revolució francesa, acaba de posar en evidencia, la frescura del xulo antequerá.

Y no creguin, aqueixa frescura constituheix la seva forsa.

—Ningú com ell—diu tothom—fora capàs de reunir a Madrid un número tan gran de amigatzos, procedents de totes las provincias d' Espanya al sol objecte de sentirlo perorar y proclamar-se jefe del partit conservador.

Y aixís es en efecte: ningú té la seva barra. Los que s'figuravan que la seva política havia quebrat, s' haurán de convèncer de qu' encare hi ha qui li fá crèdit, en espera de nous dividendos. Aquesta ganga no se la poden prometre ni dels desgallixats senyors que componen el Directori, ni del primparat Silvela, cada dia mes trist y aturrullat.

¿Qué valen tots ells comparats ab el xulo que ni en los días de felicitat, ni en las horas de desgracia deixa may el pandero de las mans?

En Romero Robledo es després de totel fundador de la política pinxescá que vá predominar a Espanya desde la restauració de la monarquia.

La institució del caciquisme per ell va ser engendrada.

La falsificació sistemática de las eleccions a ell se deu.

La vinculació del poder en unas camarillas de amichs alegres y despreocupats, capassos de viure y triunfar a expensas del país, després d' enervar l'esperit del poble y de ofegar totes las iniciativas nacionals, es romerisme pur.

No importa que distints partits monàrquichs s' hajan anat succehint en l' espay de aquests vintidós anys d' espantosa decadencia; posats a governar, han governat tots al estil romerista; posats a menjar, han menjat tots en los plats bruts de n' Romero Robledo.

Per aixó l' país ha girat l' esquina ab fástich.

Y ells, sens excepció, emulant al xulo antequerá, han dit ab tota la barra:

—¿Lo país se desentén de nosaltres? ¡Millor que millor! Menos mals de cap y viva la gresca!...

Y la gresca va duránt.

Han vingut guerras, ruinas, miserias y vergonyas: los errors, las verdaderas infamias dels governants han hagut de saldarse y s' están saldant encare ab la sanch dels pobres, ab los diners de las personas acomodadas. No s' ovira encare l' terme dels inmensos sacrificis que aclaparan a la nació, y no obstant, tot lo que s' pert, tot lo que s' gasta, tot lo que s' dissipa, la vida de milers de infelissos y las ratxadas de milions que representan la riquesa de las generacions actuals y la fortuna de las venideras, tot lo que representa un tresor de abnegació sagrada, ho converteixen en sustancia l's governs de la monarquia, tacats de romerisme.

Aixís com avants devoravan l'aliment de la pau, produhint l' estrago del agotament que ha donat per resultat a la Península la pobresa y a las possessions ultramarinas la guerra mes desastrosa, de la mateixa manera y ab igual despreocupació venen xarrupantse las costosas medicinas destinadas a la patria malalta.

En aquest punt tots son romeristas.

Y en Romero Robledo, inventor de la productiva industria de governar sense atemperarse a altres principis que als de la satisfacció de totes las concupiscencias, convoca als seus adeptes, ostentant davant d' ells la patent que li sigué expedida, rubricada en tota forma pel mártir de Santa Agueda.

—Jo soch el jefe—diu—y l's demás no son altra cosa que una colla de usurpadors.

Y l' concurs dels vividors l' aplaudeix y l' aclama ab entusiasme, sobre tot quan agitant lo pandero, tracta de ofegar ab l' estrèpit de las sonajas las llágrimas de milers de familias espanyolas que ploran inconsolables la pérdida dels seus fills, devorats per la peste, per la guerra, y mes que per res per una pessima administració que l's priva de aliments y ausilis, quan arrostravan generosos lo compromís sagrat d' exposar la vida per la patria.

Al só del pandero, proclama l' xulo antequerá la guerra... la guerra a tota costa.

Y fins el general Weyler li fa en aquest punt la mitja rialleta, com volgentli dir:—Conta ab mí.

Y l' xulo s' estufa, y no ho diu; però ho pensa:

—Per una combinació estafalaria com tot lo del nostre país, abonant los camps de Cuba ab cadáveres de soldats espanyols, es com se fan grossas las remolatxas sucreras dels meus camps antequerans.

P. K.

BATALLADAS

RA surten alguns periódichs manifestant que no hem de parar fins a declarar la guerra als Estats Units.

Ara... tot justament ara, quan estém materialment escolats, quan no tenim un clau a la butxaca,

quan hem sacrificat estérilment la flor de la joventut, quan portém a l' ànima la ferida dels mes terribles desenganys.

Ara... no per guanyar, per morir ab honra (aixís ho diuhen) hem de realisar la darrera calaverada.

Retrotrayemnos al principi de la insurrecció.

Desde l' primer moment l' instint popular va veure ab gran claretat de ahont venían els tiros disparats pels insurrectes. No venían d' ells, sino dels Estats Units. Sense l' apoyo dels *yankées* era impossible que l' insurrecció cubana pogués durar.

Per aixó l' poble, ab molt bon sentit de deya:—Quadrémnos y fem un punt d' home. Denunciém lo funest tractat del '77 que ns lliga las mans y garantisa la impunitat dels piratas del Nort-América. Preparemnos contra las expedicions que surten de aquellas costas, y al sorprendre un barco ab contrabando de guerra, penjém a las vergas a tots els seus tripulants.

Y qui vulga res, que vinga a trobarnos.

Aixís pensava l' poble, result a sacrificarho tot per salvar la dignitat de la patria.

Y pensava bé. Perque lo pitjor que podia succehirnos en una guerra ab la república nort-americana era una derrota honrosa; pero aixís y tot resolam en poch temps un conflicte, que avuy continúa pendent sense qu' encare se li veji l' terme. Un mal agut es menos cruel y sobre tot menos gravós que una dolencia crónica interminable. Mes val morir de una bala, que anarse extingint del agotament produhit per l' anemia.

Aixís pensava l' poble... Pero l's sabis de la restauració, y sobre tots aquell gran portento de n' Cánovas opinavan de distintá manera, y las manifestacions patrióticas eran disoltas a cops d' estaca. Cridar al mitj del carrer ¡Visca Espanya! sigué considerat com un crim.

Y ara trobém las consecuencias de aquella imposició dels Mestres Titas de la monarquia.

Pera realisar lo que llavors volia fer lo poble, avuy es tart.

Quan era temps no ho van volguer; avuy encare que volguesen no podríam.

Callin, donchs, aquells periódichs a que aludíam al principi; calli *El Imparcial*, y si vol vendre números cambihi de registre, que l' de la dignitat patriótica ja no sona, desde que l's governs de la monarquia li han afuixat y trencat totes las cordas.

Segons lo general Weyler la política de n' Cánovas era la única convenient a Cuba.

Ja fa massa temps que D. Valería diu lo mateix, y es precis parlar clar y distingir. ¿Quina política de n' Cánovas era la mes convenient, la de la guerra contra la guerra ó la dels pastels ab els Estats Units?

Perque D. Anton las feya totes dugas a la vegada y l' general Weyler totes dugas las secundava.

Ab aquesta falta de sinceritat es impossible que ningú pugá arribar may a formarse cabal concepte de las cosas.

Se ns vol fer viure en una situació ambigua y plena d' engany; pero l' poble está tan desenganyat, que ja no l' enganya ningú. Al veure l' poble que l' general en qui havia posat las sevas esperansas no ha fet ni la décima part de lo que va prometre que faria, diu ab molta rahó:

—No'm fums, Weyler, que l's vull ferrats!

Ja fa algun temps que l' govern está treballant en la negociació de un empréstit.

Tot sembla que marxa vent en popa.

De diners a Espanya no n' trobará; pero no importa: al extranger ne teneh y allí n' deixarán prou, a un interés crescut, y baix l' empenyo de las primeras rendas del Estat.

¿Quina llástima que no l's deixin baix l' empenyo de las carteras dels ministres!...

Ja ha sortit!...

Desde dijous s' está venent l' *ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PERA 1898*. Forma un tomet elegant enquadrnat ab una hermosa cubierta al cromo, plagat de caricaturas intencionadas, ple de rispejants escrits en prosa y vers, suscrits per firmas acreditadas. En aquesta classe de produccions, mes que a la idea de lucro ateném al desitj de complaure a nostres constants lectors oferintlos un preciós album anual de dibuixos y escrits, los mes de actualitat, y sense reparar en gastos, al infim préu de cinquanta céntims de pesseta.

Per lo tant, cuytarse a adquirir l' *Almanach*, que per lo qu' estém veient no n' hi haurá per qui n' voldrà.

CARTAS DE FORA.—*Rubi*.—Un dels anteriors diumenjes estigné a n' aquesta vila l' gran Pantorrillas barceloní Planas y Casals, el qual sigué obsequiat ab un banquet pels aliats que te aquí, mestres en l' art de *pulir* actas. La estancia del cacich a Rubí, va ser un desastre que ni l' de n' Martínez Trampas a Cuba. No passaren de catorze las personas que l' anaren a rebre y encare que a la hora del ápat sumavan una quarantena, la majoria dels comensals eran forasters procedents de Barcelona, Sabadell y Tarrassa. Y aixó que l's que aquí fan de conservadors treballaren com uns desesperats ab algunas senmanas d' anticipació. Y encare aixís pot estar satisfet el gran cacich y donar gracia a la suspensió de garantías, d' altra manera hauria sigut fácil que algú li hagués recordat

l'assanya de haver fet destituir al Ajuntament republicà per no haverse prestat aquest a fer la tupinada a favor de n Bosch y Labrás.

Reus.—Diuen que s'enterrà el jove republicà Francesch Nogués. L'acte signé purament civil, acompanyant lo cadáver una infinitat de joves republicans y la banda La Juventud Reusense.

Reus.—En lo vehí poble de Castellvell varen ser robadas las arrecadas de Santa Agna, y ara s'troban ab que la pobreta va molt ben vestida pero faltantli lo principal per fer més goig.

EL PRESENTAT

PANXO l'mambí está cansat de corre per la manigua y vol reposar uns quants dies a l'Habana.

Aixó ni s'pregunta. M'presento ab carácter provisional. De qué?—fa en Panxo posantse a riure:—¿Qué no coneixem tots la recepta, per ventura?

L'endemà las avansadas de l'Habana venhen acostarse, l'entremetent un bulto sospitós. ¿Alto! ¿Quién vive?—Espanya!... Sochí l'insurrecte Panxo Varona, que desitja presentarse.

De trámit en trámit y de guerrilla en guerrilla, en Panxo arriba a l'Habana y es conduhit a la presència de l'autoritat militar. L'interrogatori, qu'és llarch y minuciós y al qual l'insurrecte s'presta ab complacencia admirable, porta al general de sorpresa en sorpresa.

Senyor ministre—telegraffian a Madrid:—acaba de presentarse l'titulat brigadier mambí Panxo Varona, que ha donat de l'insurrecció notícias tan seguras com inesperadas y agradables.

En Roloff, aburrit de las dissidencias dels insurrectes, ha abandonat la isla y s'ha retirat a la vida privada. Los mambissos no tenen municions ni recursos. Partidas que ara fa poch constavan de mil homes, han quedat reduhidas a quaranta.

Un dia l'presentat, que acostumava a frequentar molt las oficinas militars, deixa d'anarhi. ¿Qué s'ha fet?... Busca per aquí, registra per allá, després de mil averiguacions se posa en clar qu' en Panxo Varona se n ha tornat a la manigua a continuar las sévas hassanyas.

Y l'endemá mateix de la seva desaparició se sab que l'mort Quintín Banderas ha calat foch a tres pobles; que l'ferrat Máximo Gomez se passeja bo y sa pel Camagüey fet un Napoleón; que l'fugitiu Roloff ha passat la trotxa per quarta vegada y que una goleta americana ha desembarcat a la punta Maysi.

Y... ¡vinga presentarse insurrectes sense armas, pero provehíts de notícias afalagadoras!... FANTÁSTICH.

L' ALIANSA

—Salve, ilustre antequera. —Salut, insigne guerrero. —Vingan aquests cinch, Romero. —General, vinga la má.

—¿Ah, sí? Ja som dos. —En aquest mon, ja ho sabem; sempre l'geni es calumniat. —¿A vos també us ha passat? —Y tal! ¿Aixó pregunten? —Estich que no m'puch tenir d'indignació, amich Romero.

—¿A qué?... ¡Au, lleó! —Pues... aquí está la qüestió; no ho sé a qué vinch decidit. —¿Fora embuts!... ¿Teniu confiansa en l'ex-pollo d'Antequera? —Total, absoluta; enteral.

—¿Creyeu que aquesta nació, si de mi y vos se separa, pot anar tirant encara ni tres senmanas més? —¡No! —¿No us sembla, veyentho així, que si jo y vos eus junrem, er un santiamén ens fem amos del tinglado?

—¿Qué! ¿Quin obstacle s'hi oposa? ¿Qué penséu fé un'altra cosa? —M'heu d'explicá l'plan, primé. —¿Plans a mi?... may n'he tingut; la méva norma es llyntat; tanto aquí, trompada allá... —¿Y qué heu fet així? —Hi vensut!

—¿De veras? —¡Ay, fill, qu' historias! Duptéu massa, francament. —Es cert!... Els grans esperits han de tení abnegació. —¡Unímnos! —¡Visca l'unió! General, quedém units.

á comprá un tros de llustrina. —Entesos: per comensar ¿qué us sembla que m'toca fé? —Descuydén; ja ho pensaré: ara a caseta, y callar! —¡Abur! Teniu la guitarra... ¡Eh!... ¡que no me la aixaféu! —Confhéu en mí y descanséu! Endavant!

C. GUMÁ.

L' AUSILIAR DELS MONÁRQUICHS

Estém satisfets, L' article «¡Vaja... prou!... que publicavam dissapte passat ha produhit l'efecte que ns proposavam.

Com a republicà no l'coneix ningú; en cambi com a franch admirador de n Martínez Campos haurán tingut ocasió de coneixe'l mes de una vegada ls seus lectors en aquests últims temps. Y creguin que precisa tenir lo nas molt tapat per no olorarlo com a un auxiliari eficaç dels monárquichs.

D' aquí, sens dupte, la táctica del Diluvi. Deixar lliure l'camp electoral als partits monárquichs; en los moments precisos en que s'fa necessari exigírlas en las Cortes, davant del país, las mes serias responsabilitats, es un' obra digna del net de D.ª Salvadora.

Y aquest resultat tracta de conseguirlo, no més que sacsejant a tot estrop una frase ofensiva, lo motiu de republicans de doble, aplicat a tots els partidaris de acudir a las elecciones!

Recordantse de una vella máxima, podrá dirlos després el Diluvi:—Ja ho veyeu: jo ls he dividit y vosaltres heu vensut.

No creyém pecar de un excés de suspicacia al formular unas presuncions tan fundadas. Afortunadament la trama del Diluvi es massa burda, y aquell mot etern de republicans de doble ja no impresiona a ningú.

IMOS madrilenys. Sabut es que l' Nunci, al igual que ls embaixadors de las nacions extrangeras disfrutan de franquicia no sols en las Aduanas sino també en los fieltos de consums.

¿S' averiguará com se feya, per dedicarse al matuteig al amparo de la consignació del Nunci del Papa? Allá veurém.

LOS ALEMANYS Á LA XINA

—De ahont volen que procedís?... De la vinya del Senyor!

Pero per vinya del Senyor la que hi ha plantada á la parroquia de Sant Joseph de la Vila y Cort.

Acaba de descobrirse un frau de missas que ha fet parlar á molts periódichs, inclús á alguns que blasonan de piadosos.

Anavan vostés y encarregavan, per exemple, totes las missas de un día dat: las pagavan per endavant y si 'l día senyalat per celebrarlas, compareixian á l' iglesia, se trobavan ab que una part de aquellas missas se celebravan á la intenció de altres personas que també las havian pagadas igual que vostés.

S' han descubert capelláns ¡y hasta un senyor canonge! que firmavan haver dit missas que no celebravan en la iglesia en que declaravan haverho fet. En fi, la mar de informalitats.

Bé podrán dir alguns ensotanats embutxantse las pessetas, vulgo missas:

—Aquestas son las medallas mes miraculosas... Per lo tant, vingan missas y fora.

Al mateix temps que un periódich assegurava que 'l conde de Serra s' havia adherit á n' en Romero, afirmava un altre que se 'n havia anat ab en Gamazo.

¿Qué hi ha de veritat en aqueixas versions? Un gironí que 'l coneix molt me deya:

—Home no s' hi preocupi, que no val la pena. En Robert no es conde de Serra, sino Conde de S'erra... y com á tal está destinat á errarse contínuament.

Al veure 'ls actes de la Trasatlántica, un hom s' entusiasma encare que no vulga.

L' altre día á la factoria de Matagorda (Cádiz) va ser botat al aygua un nou barco d' acer de 1,750 toneladas de registre. No va assistirhi cap autoritat, perque cap d' ellas signé invitada. En cambi l' acte 'l presenciaren tan sols 16 frares, 4 capelláns y 160 alumnos dels jesuitas, tots los quals sigueren obsequiats ab un espléndit pisolabis.

¡Molt bén fet! Sobre tot si al nou vapor el seráfich marqués de las Cinquillas el dedica exclussivament al transport de llana y de carbó!

Insinúa un periódich que la presentació dels cabecillas Cuervo ha costat 20,000 duros y la promesa de un empleo en l' administració de l' isla.

¡Viva 'l rumbo!—hem de dí, al veure que per la cassa del corp se carrega l' escopeta no mes que ab perdigóns d' or!

A l' Assamblea romerista hi assistiren unas 3,000 personas.

Y 'l xulo antequerá parlá ell tot sol. Lo qual demostra qu' ell sol se basta y 's sobra pera xerrar per tres mil.

Un párrafo de *El Imparcial* que de un quant temps ensá s' ha tornat molt belicós:

Veni, vidi, pipavi.

«Reúnase dinero para comprar buques, pues la Nación lo dará si se le otorga la garantía de que ese caudal no será mal gastado.»

Pero si aixó es imposible. ¡Si aquí á Espanya 'ls milions no s' han gastat ni 's gastarán may per comprar barcos verdaders y que serveixin!

Lo únich que 's compra sempre, son barquillos. En catalá, neulas.

A l' hora en qu' escribim no s' ha alsat encare la suspensió de las garantías constitucionals que pesa sobre la provincia de Barcelona, desde l' atentat del carrer de Cambis nous.

En Sagasta está espelmat.

Diu que l' altra nit va tenir un susto de mort, cridant, mentres senyalava la paret:

—Mireu: una bomba anarquista... y ab metxa y tot!

Los que allí 's trobavan presents varen tranquilisarlo desseguída. Lo que D. Práxedes prenía per una bomba era la sombra del séu cap: lo que prenía per la metxa era la sombra del séu tupé.

Ciudadá P. Domingo de la Beguda: La composición está ben verificada: pero té escassa novedad.—M. Garcia Fulba: Las intimas no 'ns acaban de fé 'l pes.—R. T.: Lo que 'ns envia es molt.—G. M. S.: Lo diallech es llarguissim, y 'ls versos distan molt de estar fets ab la deguda facilitat.—J. Staransa: Va molt bé.—Pepet de l' Ala: No 'ns agrada prou.—J. Castellet Pont: Ho insertarem.—Chelin: Es fluix.—R. C. F. (Tarragona): Aquesta semana no hem pogut parlarne: veurém si 'ns será possible la proxima.—Quimé de l' Oli: No va.—A. Rosa-blanca: Es fluix.—Amadeo Doria: Va molt bé: ho publicarem.—Jeph de Jepsus: Aplassém la publicació de la seva idea; fentse com se fan grans traballs precisa veure quin resultat obtenen. De totes maneres las corporacions directivas son las que han de decidir, y ellas tindran coneixement del seu plan.—R. Anglada Surinyach: Li agrahim las benévolas frasses que 'ns dedica, las quals ens ajudan á perseverar en la comensada campanya.—E. Suñé: Si no tot, s' aprofitara la major part de lo que 'ns envia.—F. Tarrasa: Vosté mateix califica d' experpentó lo que 'ns envia: nosaltres, aplaudint la seva franquesa, li dirém que té rahó.—J. Villar: Va molt bé: ho publicarem.—Rapevi: Es fluix.—M. Girona: Idem.—Gurriato: Del mateix mal adoleix lo que 'ns envia.—Varios catalanes y españoles de la Habana: Acostumats á jutjar als homes pels seus actes, dihem sempre lo que sentim, sense casarnos ab ningú, y menos ab cap general, ¿Ho tenen entés?—Almasell: No 'ns veyém ab cor de aprofitar mes que una espina. La poesia pel Almanach ha vingut ab retras; pero encare que hagués arribat á temps, difícilment l' hauriam insertada. És molt frívola.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20
A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—A-gra-hi-da.
 - 2.ª ANAGRAMA.—Nofre—Freno.
 - 3.ª TERS DE SILABAS.— VUL CA NO
CA RE TA
NO TA RI
 - 4.ª GEROGLIFICH.—Per sis sastrés, sis sastreras.
- Han endevinat las 4 solucions los ciudatans Tit de la Tita, Un nyébit ilustrat, Pinta-monas, y Escultor Afamat; n' han endevinadas 3, M. Casas, Pau dallonsas y Un saragatero: 2, P Pilotas, y J. M.ª Trinxant, y 1 no mé P. de Argila, Eliaseo Campistol y Lolo Mac-Miche.

ENDAVINALLAS

ANAGRAMA

—Geroni, zahónt vas tan total?
—Vaig resolt á tot la Tot
perque ha deixat d' estimarme
y ha dat paraula á en Cabot.

PEPET PANXETA.

GEROGLIFICH

X X
0 0 0 0
I I I
L
I C I
I

P. DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Piqué, Joseph Ferreró, J. y L, Antonet Ribas, Paulit Giralt y Guell, Tran Pagil, B. Garcia Premiá, F. Faluga Premiá, Deli Brezs, Un de la flamarada, A. Mestres Sabater, T. Matias, Melon Cansado, y Just Geremias:—Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa

Ciudadans Tit de la Tita, Sisket D. Paila, J. Bruguera Caner, Anton del Singlot, Felions Petit, Manel de la Tomasa, Un pare de familia, Perinyo Gtirac, Daniel Ferrer, Dalmau de Roda, Un Sarauhista, Maset A. de Celá, y F. Mas Abril:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá P. Domingo de la Beguda: La composición está ben verificada: pero té escassa novedad.—M. Garcia Fulba: Las intimas no 'ns acaban de fé 'l pes.—R. T.: Lo que 'ns envia es molt.—G. M. S.: Lo diallech es llarguissim, y 'ls versos distan molt de estar fets ab la deguda facilitat.—J. Staransa: Va molt bé.—Pepet de l' Ala: No 'ns agrada prou.—J. Castellet Pont: Ho insertarem.—Chelin: Es fluix.—R. C. F. (Tarragona): Aquesta semana no hem pogut parlarne: veurém si 'ns será possible la proxima.—Quimé de l' Oli: No va.—A. Rosa-blanca: Es fluix.—Amadeo Doria: Va molt bé: ho publicarem.—Jeph de Jepsus: Aplassém la publicació de la seva idea; fentse com se fan grans traballs precisa veure quin resultat obtenen. De totes maneres las corporacions directivas son las que han de decidir, y ellas tindran coneixement del seu plan.—R. Anglada Surinyach: Li agrahim las benévolas frasses que 'ns dedica, las quals ens ajudan á perseverar en la comensada campanya.—E. Suñé: Si no tot, s' aprofitara la major part de lo que 'ns envia.—F. Tarrasa: Vosté mateix califica d' experpentó lo que 'ns envia: nosaltres, aplaudint la seva franquesa, li dirém que té rahó.—J. Villar: Va molt bé: ho publicarem.—Rapevi: Es fluix.—M. Girona: Idem.—Gurriato: Del mateix mal adoleix lo que 'ns envia.—Varios catalanes y españoles de la Habana: Acostumats á jutjar als homes pels seus actes, dihem sempre lo que sentim, sense casarnos ab ningú, y menos ab cap general, ¿Ho tenen entés?—Almasell: No 'ns veyém ab cor de aprofitar mes que una espina. La poesia pel Almanach ha vingut ab retras; pero encare que hagués arribat á temps, difícilment l' hauriam insertada. És molt frívola.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20
A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

¡¡HA SORTIT!! ■ ¡¡HA SORTIT!! ■ ¡¡ATENCIÓN!! ■ ¡¡ALERTA!! ■ ¡¡HA SORTIT!!
LO POPULARÍSSIM

L' Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA es la revista del any, lo resúmen de la situació, y la planeta del porvenir. Un aixerit tomo d' unas 200 planas plenas de caricaturas y numerosos traballs literaris. Se ven per tot arreu.